

חידושי נשק וטכניקה

A.M.X. נ"מ

כידוע, מפתחים רוב הצבאות כלים מתנייעים ומשוריינים להגנה נ"מ. דבר זה הנו תוצאה הכרחית מצרכיהן הטקטיים במיוחד, של עוצבות שריון ועוצבות מוכנות, אך הוא גם התולס ביותר את הצרכים של גייסות ומתקנים מכל הסוגים הטיפעלים בשדה. ריכוז מכסימלי, תחת מעט שריון, של עצמת-אש נ"מ מצוי לעת-עתה — כל עוד לא הופיע רכב נ"מ נושא-טילים — רכב המשורין הסוביטי הנושא שני תותחים נ"מ בני 57 מ"מ. הכלי האמריקאי המקביל, מדגם

גם מוקדם יותר, ופחות סגור, נשא 2 תותחים בני 40 מ"מ. צבא צרפת עמד לא-זמן בפני ברירה: היבחר ברכב-שריון נ"מ (על שלדת טנק A.M.X.) בעל צמד תותחים נ"מ בני 30 מ"מ מתוצרת היספנו-סואיזה — או ברכב נושא תותח נ"מ אחד, בן 40 מ"מ, מדגם L/70 (ראה שתי התמונות). הבחירה נפלה לטובת הראשון — ורכב זה (30mm AMX D.C.A.) נכנס כבר ליצור-סדרה. אהת ממעלותיו היא צריח-סובב סגור לחלוטין. כיוון התותח מהבצע באמצעות עזרים אופטיים. הצות מונה שלושה אנשים.

„כסנה הבוער באש ואיננו אוכל“

הצפוי ערך צבאי לאוהל המכבה את עצמו אוטומטית? כמוכן, שהנשאל על כך ישיב קודם-כל בשאלה משלו: וכי יתכן בכלל דבר זה? נראה — כי כן. ה„סוד“ הוא פשוט: הבד העומד בפני-אש מזורה בשעת יצורו בחומרים כימיים מסוימים. ברגע שקרב אליו חומה של להבה — מתחילה מאליה „הפרשה“ של חומרים אלה; והללו מכבים את האש משנגעה בבד האוהל. אפילו נמצא הבד במגע ישיר עם אשה של להבה מגולה — ישרף בו רק שטח הגדול במקצת מזה של הלהבה עצמה; והאש תדעך תוך שניה או שתיים.

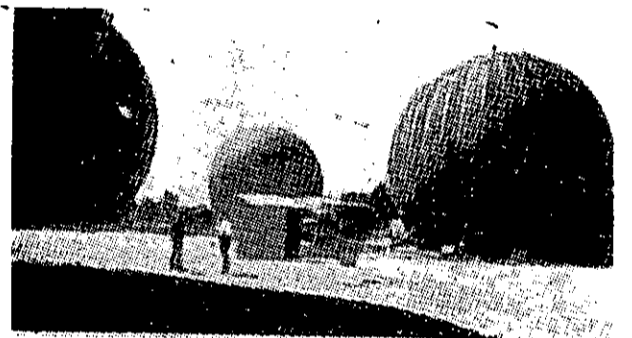
„אור פזר“ לירי-לילה

צבא ארה"ב עוסק בניסיונות של ריכוז „אור-לילי פזר“ — כתחליף לאמצעים „אינפרא-אדור-מיס“ — לצורך ראייה ויריה בלילה. עתה עור מד כבר בבחינוך דגם מוגמר של „כונת-לילה פאסיבית“ לרובה החי-דש, M-14. האור הי-מצוי מכונס תחילה ע"י הכונת — ואח"כ מוגבר באמצעות עזרים אופטיים; והדבר מאפשר לרובאי לראות את מטרתו. משקלו של הי-התקן החדש פחות ב-הרבה מזה של הכונת האינפרא-אדומה הנהוגה.

גה. ועוד יתרון לא-מבוטל לו: אין הוא מקרין קרניים כלשהן — ועובדה זו מונעת מן היריב לגלות כי הנו נתון לתצפית לילית — ואולי אף לאכך את מקורה.

מכ"מ צניח

הן הילה-אוויר של ארה"ב והן „צבא-הצי“ (ה„מארינס“) עלולים להזקק להיקמה מהירה מאוד של תחנות-מכ"מ ב-חבלי-עולם מרוחקים או אף פראיים, או לשירותן של

מפקדות באזורי-קרבות. בשביל צרכים אלה פותחה „כיפת-מכ"מ“ שניתן להצניחה מכלי-טיס — ולהקימה על הקרקע, בעבודת 6 אנשים, תוך 30 דקה. מצויים שני גדלים שונים: בקוטר של 15.6 מ' — או 18.3 מ'. כאשר נזקקים להצנחת ה„כיפה“ — נעשה הדבר חלקים-חלקים, מכלי-טיס אחדים; מספר החלקים יכול להגיע לשבעה.

„מולר“ ניח

המגמה, הבולטת יותר ויותר בצבא ארה"ב, להעמדת ההגנה הנ"מ כולה — אפילו הקלה והניידה ביותר — על בסיס של טילים מסוגים שונים מצאה, כידוע, ביטוי מובהק בנסיונות הממושכים לפיתוחו של ה-„Mauler“ (שכבר סופר עליו ב„מערכות“ קל"ב, עמ' 60 וב„מערכות“ קנ"ב, עמ' 56). עתה הגיע מאמץ זה לשלב חדש. משנת 1964 ואילך יתחיל „מולר“ הנייד — שהיה הדגם המקורי — לבוא תחת התותחים הנ"מ בני 40 המ"מ המתנייעים והמשוריינים, אשר שימשו עד כה את צרכיו של צבא ארה"ב באזורים קדמיים, לאבטחת שיירות ושדרות, להשגחה על מיצרי-תנועה מסוגים שונים וכיו"ב. אך בצדו יופק עתה וינופק דגם „קרקע-ניח“ של ה„מולר“ — אשר עם זאת לא יהיה כלל כבול אל מקומו, אלא ניתן יהיה לטלטלו במהירות באמצעות הליקופטר לכל מקום דרוש, ואפשר להפעילו אף מעמדות שלא הוכנו לכך במיוחד. סבורים כי בהקדם תורגש התועלת שבו בעיקר לגבי גייסות מוטסים ויתר כוחות יבילי-אוויר.